

llegeixo la Paraula

Mt 4, 12-23

Quan Jesús va saber que Joan havia estat empresonat, es retirà a Galilea; però va deixar Natzaret i se'n anà a viure a Cafarnaüm, vora el llac, en els territoris de Zabuló i de Neftalí. Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: «Terra de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: el poble que vivia en la fosca ha vist una gran llum; una llum ha resplendit per als qui vivien al país de mort i de tenebra». Des d'aleshores Jesús començà a predicar. Deia: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop».

Tot caminant vora el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. Jesús els diu: «Veni amb mi i us faré pescadors d'homes». Ells deixaren immediatament les xarxes i el van seguir. Una mica més enllà veié altres dos germans, Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca amb Zebedeu, el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els va cridar. Ells deixaren immediatament la barca i el pare i el van seguir. Jesús recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena.

medito la Paraula

Jesús no s'exposà al perill temeràriament. En efecte, Ell —que no tem proclamar la veritat— decideix retirar-se, en conèixer que —tal com ja havien fet amb Joan Baptista— els seus enemics també volien matar-lo. Si a qui passà fent el bé els seus detractors intentaren fer-li mal, no t'estranyi que també tu pateixis persecucions, tal com ens ho anuncià el Senyor.

«Quan Jesús va saber que Joan havia estat empresonat, es retirà a Galilea» (Mt 4,12). Seria imprudent desafiar els perills sense un motiu proporcionat. «Jesús recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena» (Mt 4,23). Ni les amenaces, ni la por al què diran o les possibles crítiques poden fer-nos retrocedir de fer el bé. Els qui estem cridats a esdevenir sal i llum, operadors del bé i de la veritat, no podem cedir davant el xantatge de l'amenaça, ni davant la fredor dels indiferents.

Compleixo la voluntat de Déu? Sóc just en qualsevol ambient? Segueixo el que en diu la consciència?

prego amb la Paraula

El teu rostre a cada cantonada

Senyor, que vegi...
...que vegi el teu rostre a cada cantonada.
Que vegi riure al desheretat,
amb un somriure alegre i renascut.
Que vegi encendre's la il·lusió
en els ulls apagats
de qui un di oblidà somniar i creure.
Que vegi els braços que,
ocults, però infatigables,
construeixin miracles
d'amor, de pau, de futur.
Que vegi oportunitat i crida
on de vegades només hi ha boira.
Que vegi como la dignitat recuperada
tanca els inferns del món
Que en un altre vegi al meu germà,
en el mirall, un apòstol
i en el meu interior t'enlluerni.

Perquè no vull caminar cec,
perdut de la teva presència,
distret per no res...
equivocant les meves passes
cap a llocs sense tu.

Senyor, que vegi...
... que vegi el teu rostre a cada cantonada.

José M. R. Olaizola

altres paraules m'hi ajuden

Anava baixant Rambles cap avall, direcció al port. Les mans a la butxaca, el coll de l'abric tapant fins les orelles i el cor commogut per la paraula que havia sentit en el més íntim. Era el capvespre d'un dia més aviat fred. La gent, com sempre, sorollosa, caminant sola o en petits grups, caminant, badant, xerrant i pispant. Una petita humanitat de tots colors i amb totes les tonalitats. Una bona barreja de joia i de pànic,

un interrogant clavat en el moll mateix de la vibració afectiva. I venia de Tu. Com si m'haguessis clavat la mirada, amable, dolça i forta, tot dient amb aquell llenguatge que va més enllà dels mots: vols?

No era el primer cop que em plantejaves la possibilitat de deixar-ho tot i saltar a l'altra riba per consagrar-me a Tu en cos i ànima. Intentar fer un seguiment visible, comunitari, afectiu i total, per anar-me identificant amb Tu. Ho vaig sentir ja en aquells dies de recés de fa dos anys, i vaig entrar en una confusió total. Penso que fins et vaig evitar. Fugia de Tu. Com era possible que hagués de tallar tots els projectes! Per què jo? Segur que en trobaries molts de millors, i em podries a mi deixar-me en pau per fer la meua vida. Crec que vaig ofegar la teua crida acumulant raons contràries fins a pensar, sense estar-ne convençut, que encara et feia un favor.

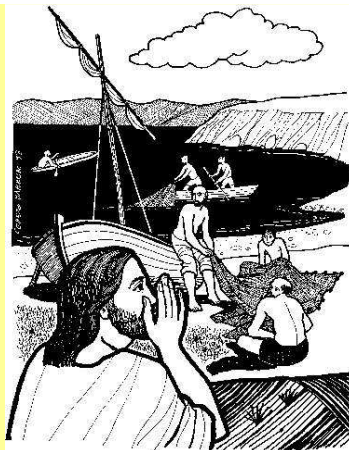
Avui, però, després de la pregària de joves, i cantant aquella lletra "no fixeus els ulls en ningú més que en Ell", quasi de sobte, he entès el que em deies: vols?

"Què esperes de mi, Déu meu?" Sóc ja al costat del mar. No hi ha ningú. El vent és gelat. Voldria dir-te que sí. Tan sols per una raó. "T'ho mereixes, Jesús". No et faig cap favor, ja ho sé; però t'ho mereixes, m'estàs seduïnt definitivament.

Jesús Renau, sj

la imatge

www.webdepastoral.salesians.info

viure
afons

Podeu consultar:

pregaria.cat